

น้องๆ หนี้เจ็ดชั่วโคตร

ในจำนวนหนี้สาธารณะเกือบ 3.7 ล้านล้านบาทเมื่อสิ้นเดือนมีนาคมนี้ มีหนี้จากการกู้เพื่อชดใช้ความเสียหายของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาสถาบันการเงิน (FIDF) เหลืออยู่ 2 ก้อน รวมกันเป็นเงินประมาณ 1.156 ล้านล้านบาทหรือ 30% ของหนี้สาธารณะทั้งหมด เงินก้อนนี้เป็นผลมาจากการที่กองทุนฟื้นฟูฯ ได้เข้าไปช่วยเหลือสถาบันการเงินในช่วงวิกฤติการเงินปี 2540 และต้องแบกภาระขาดทุนอย่างมหาศาล

ก้อนแรกเรียกว่า FIDF1 โดยกระทรวงการคลังกู้มาในปี 2541 เป็นเงิน 500,000 ล้านบาท ในปัจจุบันหนี้ก้อนนี้ยังมีเงินต้นเหลืออยู่ 463,275 ล้านบาท กล่าวคือ ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลได้ใช้คืนเงินต้นไปเพียง 36,725 ล้านบาท โดยเฉลี่ยใช้คืนไปปีละ 3,672.5 ล้านบาท เท่านั้น ทุกวันนี้ยังต้องจ่ายดอกเบี้ยสำหรับหนี้ก้อนนี้ในอัตราร้อยละ 6 ต่อปี

ก้อนที่สองเรียกว่า FIDF3 มีวงเงินกู้ได้ตามกฎหมายจำนวน 780,000 ล้านบาท แต่กระทรวงการคลังไม่ได้มีวงเงิน คือกู้ตั้งแต่ปี 2546 เป็นเงินรวม 693,327 ล้านบาท จนถึงทุกวันนี้รัฐบาลยังไม่ได้ชำระเงินต้นคืนเลย และต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7 ต่อปี (ส่วนก้อนที่เรียกว่า FIDF2 นั้น ในปี 2544 กระทรวงการคลังค้าประกันพันธบัตรที่กองทุนฟื้นฟูฯ จำหน่ายจำนวนเงิน 112,000 ล้านบาท และได้ชำระหนี้คืนหมดแล้วตั้งตั้งแต่ปี 2549)

คุณตัวเลขแล้ว หลายคนคงอยากรู้อยากถามว่าทำไมรัฐบาลจึงชำระเงินต้นของหนี้สองก้อนนี้ช้ามาก คำตอบคงอยู่ที่พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินสองก้อนนี้ กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้การชำระดอกเบี้ยเป็นภาระของกระทรวงการคลังซึ่งต้องตั้งเงินรายจ่ายชำระดอกเบี้ยไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปี โดยเงินชำระดอกเบี้ยในช่วง 4 ปีที่ผ่านมาเป็นจำนวนปีละกว่า 6 หมื่นล้านบาท ส่วนธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้รับผิดชอบชำระเงินต้น โดยจ่ายจากกำไรสุทธิของ ธปท. อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปี 2540 ธปท. ขาดทุนเกือบทุกปี ยกเว้นปี 2545-47 การขาดทุนส่วนใหญ่เกิดจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ จึงทำให้การชำระคืนเงินต้นเท่าที่ผ่านมาเป็นจำนวนเงินที่น้อยมาก ถ้านำเอาการชำระเงินต้นของ FIDF1 และ FIDF2 รวมกันในอัตราปีละประมาณ 23,000 ล้านบาทมาเป็นเกณฑ์ เราจะต้องใช้เวลาถึง 50 ปีจึงจะชำระเงินต้นจำนวน 1.156 ล้านล้านบาทได้หมด เกือบๆ จะเรียกว่า “หนี้เจ็ดชั่วโคตร” ได้ไหม?